

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szórdán és szombaton.**

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 6 frt — kr.
 Félévre . . . 3 „ „
 Negyedévre . . . 1 „ 50 „
 Egy órára . . . — „ 30 „
 Egyos szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám
 (Nádasy-féle ház)
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó felszo-
 lások intézendők.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
 hová a lap szemleli részét
 illető minden közlemény
 intézendő.
 Kéziratok vissza nem adotak
Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek föl.
 Előfizetések elfogadotnak még
 valamennyi könyvkereske-
 désben.

Egyes számok kaphatók:

Weidinger M. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fia (Széchenyi-tér) Söhm Manó (fő-utca), papir- és könyvkereskedésében
 Mindezen helyeken előfizetések is elfogadotnak.

Kardos Kálmán főispán.

(H.) Nem szokásunk a hatalmi pol-
 czon álló egyének legeyzetése, sőt ki-
 vételeket sem állítunk föl magunknak, a
 kiket talán — a többi nagyságokkal szem-
 ben elfoglatl ellenőrző álláspontunktól el-
 térőleg — enyhébb bírálat alá fogunk;
 de, az sem szokásunk, hogy a hibák és
 tévedések mellett ne méltányolnók a he-
 lyes cselekedeteket s el ne ismerők az el-
 ismerésre méltót. A politikában és a köz-
 igazgatás életfolyásában ellenzések va-
 gyunk, de csak a rosszal, a helytelenel,
 a károssal szemben; ellenben szívesen
 egyetértünk bárkivel is oly kérdésben,
 melyek önmagukban és megoldásukban
 viselik azt, a mi üdvös és helyes.

Ezt — sajnos, a gyengék kedvéért
 — előre kellett bocsátanunk, nehogy azt,
 a mi igazságosság, olyannal téveszszék
 össze, a mit magunk is üldözünk: a részre-
 hajlással, bókoltatással s talpnyalással.

Igazságosságunk pedig nem enged-
 heti azt, hogy valakivel igazságtalanság
 történjék, ha az a valaki mindjárt politi-
 kai ellenfeleink vezérférfa legyen is.

Most már másodizben olvassuk egy
 fővárosi napilapban névtelen cikkkező to-
 lából oly fajta hírelekéseket, melyek egye-
 nesen — vagy a látszat kedvéért —
 ügyesen körüljárnirova Kardos Kálmán
 Baranyavármegy és Pécs város főispán-
 jának reputációját gyengíteni igyekeznek.
 Az első azóta már a feledékenysége lett,
 a második most került napfényre megle-
 hetősen fölzogtatva a kedélyeket.

Különös, de egyszersmind az ép szó-
 ban forgó hir alaposágára jellemző, hogy
 annak a cikkeknek, mely Kardos rudját ki-
 felé állónak mondja — az első hatása az
 a — majdnem egyhangu — kérdés volt:
 „Ki írhatta ezt a cikket?” — Különös-
 nek mondjuk, mert nálunk betegséggé vált
 a név után s nem a tartalom után indulni.
 S e betegségbe esett egyik laptársunk
 is, mely ugyan e kérdéssel bibelődik, hogy
 ki az apja az adatai hírenek s nagy lát-
 noki tehetséggel ki is süti, hogy egy ba-
 ranyamegyei országos képviselő.

De ez a beteges kérdés — nem
 akarva is — nagyon jellemző a Kardos
 ellen agítáló cikkek tartalmára is. Mert az,
 hogy a cikkek elolvasásakor a legtöbb em-
 ber az író után kíváncsikodott, azt mu-
 tatja, hogy a tartalma fölött már napi-
 rendre tért s most csak a cikkek szemé-
 lyére érdekl, a kiről természetesen az
 okra is rábukkanik, a miért a cikkek meg-
 íródott.

Nekünk a cikkek írójával semmi ba-
 junk; de annál több közünk van annak
 tartalmához. Napirendre térnék mi is fö-
 lött, ha már nem másodizben ujult volna
 meg ugyanaz a hang ugyan abban a szó-
 csőben. Mindkét cikk — vagyis ennek
 az utóbbinak a párja is — komoly színe-
 zettel, a politikus éleslátásával vagy épen
 a jós illethelettségével lép föl, olyan arc-
 zotot igekeznek mutatni, mintha magától a bel-
 ügyminisztertől kapta volna írójuk az uta-
 sítást a cikkek megírására; nagy kör-
 utat tesz a politikai látóhatáron, aztán
 hirtelen, átmenet nélkül s meglehetősen bak-

ugrásokkal közeledik Kardos Kálmán fő-
 ispán személye felé. Hogy annak a poli-
 tikai serpentin utnak ez volt a célpontja,
 az csúnyán írja a cikkből.

De lássuk, mit mond a cikkek Kardos
 Kálmán főispánról. Előre bocsátja, hogy
 legközelebb 14 főispán hagyja ott állását
 — akár akarva, akár nem akarva — még
 pedig azért, mert a közigazgatás államo-
 sításával szemben nyílt agitatórius állást
 foglalnak el. „Van olyan is — mondja
 aztán — ki, bármilyen legyen is a kor-
 mány álláspontja a sokat hangoztatott
 nagy reform kérdésében — szívesen meg-
 marad, hacsak a vezetése alatt álló meg-
 ye ellen minduntalan megújuló panaszok
 nem diszkvalifikálják. Ilyen . . . (s itt szük-
 ségesnek tartja a cikkek, hogy a látszat
 kedvéért társat is emlitsen) . . . Sándor
 Béla Bács- s Kardos Kálmán Baranya-
 megye főispánja. Előbbi hamarabb, utóbbi
 később, de menni fognak, mert a bel-
 ügyminiszteriumban kezdik unni azt a számta-
 lan s hozzá jogosult panaszt, a mely a
 két megye közési adminisztrációjára ellen
 beérkezik Bácsmege főispánja a leveg-
 tetéséről híres, Baranyáé pedig elégtel-
 enességéről; így klasszifikálják a két
 szomszédot ott, a hol legjobban ismerik.”

Nem mondhatnók, hogy szerelmesek
 vagyunk beléje, nekünk minden főispán némi
 tekintetben közömbös, — s ezzel a köz-
 zömbösséggel fogadtuk Kardos Kálmánt
 is mint új embert a főispáni székben; de
 konstatalnunk kell, hogy a megye s a
 város egész népe öt rokonszenvével aján-
 dkozta meg akkor, a midőn mint főispán

A „Pécsi Figyelő“ tárcaja.

Vén asszonyok nyara.

Képe a természetből.

Asszonyom!

Régen, igen régen volt, mikor mi kettes-
 kén járva, a természet nyugovóra térését szem-
 lélünk; letéptük az utolsó piros boglyót s azok
 a kicsi ujjak széjjel morzsolták a zörgő haraszt
 sárgult, aszott levelét!

Pedig akkor immár az anyai gond lopód-
 zott asszonyom szívébe. Ez a bajos most beh
 sokszor fölrajzik lelkemben! S mindannyiszor
 kibontakozik abból egy áldott lélek nyájas ar-
 cza, s egy mosolygó gyermek cseresznyepiros
 nevető kis ajka.

Bölesőidat olvasott az anya, dalt, mely
 mézédesen folyt a költő ajkáról:

„A gyermek alszik félig nyitott ajakkal,
 Oly édes álom ül szelid szemén!
 Rengett a böleső . . . szót a dajkaének . . .
 Boldog kis lelke fényes utra szárnyal:
 Ajkán mosoly az álom képe már . . .

— Alvó füeska! bár oly szép lehetne
 Az életet, mely lépteidre vár . . .”

Nagy hirtelen egy izzike-pizzike kereszt
 pök fejtette fonálát, aztán bordás karmai közé
 fonta — akár a takácsmester szövőszéke a vá-
 szonfonalat — keresztbe szötte hálóját és ott
 csüngött a böleső fölött a gyermekje lecsukott
 szemei előtt. Az „álom-méz“ ragasztotta le sely-
 mes pilláját.

Asszonyomra bánat nehezedett s a bal-
 hiedelem szötte a sejtjelemszerű következtetés
 szálát: boldogtalan, haládatlan lesz a gyermek,
 keserű a sorsa.

Mert a szépa mondókáiból asszonyomra
 örökl maradt a Miskolci Gáspár szava: „A'
 pökök igen leselkedők, háládatlanok, gvaláza-
 tosök, nem is tsak egyb állatok előtt, hanem
 ő maguk között is igen egyenetlenek és az
 anyák, s annak fajzata között semmi egyezség
 nints.”

Éu meg aranyzálat fontam a pökfonál-
 ból, aranyos bölesőt a kuszált szelyemzál-
 lakból . . .

Odakünn pedig az ősi nap fáradt sugara
 csuszott végig a letarolt mezőn; ragyogott a
 fű a késői harmat gyöngyétől. A kerítés kö-

zökbe gyöngyszemek sorakoztak a kis selyem-
 hálókra; öregek és aprók egy-egy aranyos
 láncban s fölesókolta ezeket is a napsgár!
 A kis kertben a sósakabokorra kuszált selyem-
 szálak „a mulandóság fátyol-foszlyányai“ csava-
 rodtak és asszonyom bánatosan nézte a lengő
 szállakat a szellő fuvalatában s kíváncsisággal
 emelte szemét ream, mintha csak azt kérdezte
 volna: Honnan is kerültek ezek az ezüstszálak,
 mi teremti meg „a vénasszonyok nyarát“?

Kinek lelken anyi keserűség tombolt vé-
 g, annak szemében legott ujra láttam a csil-
 logó könyvet s arcán a bánatos mosolyt . . .
 Szíve vesztette kincsét, de ifjusága baját, lelke
 üdeségét, nemes kedélyét a vihar nem érint-
 hetta . . . S asszonyom, a vénasszonyok nya-
 rán tépelődött. Hogy is adhattam volna a dol-
 log nyitját kezébe — akkor?

Azóta sokszor, igen sokszor himet váltott
 a mező. A legényke is föleserepedett, hallom,
 az Ur szolgálja léssen belőle: az édes anyjéért
 rajongó gyermekből.

Az az áldott patyolat kéz a szegények
 gyámolítója lett s új mosoly, a megelegedés
 dertje ült az arcára . . .

közénk jött s e rokonszenv azóta is folyton tart — nagy többségnél fokozódott is; természetesen némely körben ellenszenvvé is fajult.

Kardos ifju ambícióval fogta kezébe különösen a megye közigazgatásának gyep-lőjét, melyet az előbbi főispán sem tartott ugyan gyengén, de a melynek némely szála nagyon tágira volt eresztve. A városnál pedig inkább a társadalmi életen lendített egy nagyt, sok üdvös újításnak lévén megpendítője. A megye közigazgatása nem valami brillans, az bizonyos; de nem az sehol sem Magyarországon s még az a minta-erély, mely kétségkívül ércbe öntve letéve fekszik a belügyminiszteriumban s a melyhez hozzámérik a főispánok erélyét — sem képes brillánsá tenni mindaddig, míg ez a rendszer fog uralkodó lenni. E rendszer mellett csak basáskodó, hatalmával lépten-nyomon visszaelő főispán tud látszólagos eredményt elérni; ha Kardos ellensége ilyen főispán kíván Baranyába, hát csak kívánja ő, mi olyan nem hogy nem kívánunk, de meg sem tűrnék a fejünk fölött. Jaj annak a főispánnak, (mint jaj volt már elég szolgabírónak) a ki nálunk basáskodással próbált célt érni: a reactiót találja maga előtt meglehetősen nagy táborban!

Lám, Kardos nem basáskodik, az igaz, de gyakran keménykedik és ezt a keménykedést, ha jó helyen alkalmazta, szívesen vesszük tőle. Sok piszkot tisztított ki már ezzel s nem mondhattja még politikai ellenfele sem, hogy keze alatt a községek és járáások adminisztrációjának képe némiképp még nem változott, különösen annak személyi oldala. Mert Kardos szigorú vizsgálatokat tartott, miknek eredménye az oda nem való elemek teljes kiküszöbölése, vagy a kisebb hibát elkövetőnek kemény megdorgálása volt.

Ezt az érdemét Kardosnak el kell ismernünk, sőt konstatálnunk kell, hogy néha túl is megy a határon szigorában, s hogy messzebb ne menjünk: a városnál előfordult egyik kínos személyi ügyben is a lelketlenség keményítette meg szigorát, a miről adandó alkalommal még el fogjuk mondani véleményünket.

A kiről így beszélnek, az nem a leg-

gyöngébb főispán. Különösen nem tekintendő gyöngésnek az a jó tulajdonsága, hogy többet tesz ő diplomatikus eljárással, mint vas erőszakkal.

Egyben talán gyöngének találja őt a kormány — de erre az a bizonyos czikk sem mer kiterjeszkedni — s ez az, hogy a választásoknál nem szerzett többséget a kormány. Nos hát ezt mi dicseendő vonásnak tartjuk és nem gyengeségnek. Megtett a választásoknál annyit, mennyit főispánnak tennie szabad, de a gyalázatos pressio terére nem lovaltatta magát, hanem megmaradt az igazságos, a tárgyilagos kapacitáció korlátai között.

Különben is, a ki ismeri e tekintetben megyénket, az nem is remél innét oly csupa kormányparti képviselőket, hacsak azokat a viszonyokat nem varázsolják ismét elő, a melyek között már küldött a megye néhányat a mamelukok közül képviselőnek: t. i. személyek föléptetését elvek nélkül.

S a jelenlegi Baranya szívéből ellenzéki s azt meg nem változtatja a kormánynak semmi főispánja sem!

Előfizetési felhívás.

Október hó elsejével ez év IV-ik negyede lépünk, mely alkalommal tisztelettel kérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetése esetleg lejár, miszerint az előfizetési díjakat beküldeni sziveskedjenek, hogy a lap küldésében fennakadás ne legyen.

Úres frázisokkal nem dicserjük lapunkat, ismeri ezt a nagy közönség. Ezenélfogva bizalommal fordulunk hozzá, kérvén hathatós támogatást és partfogását.

Lapunk — mely egyedüli hetenkint kétszer megjelenő helybeli magyar lap — előfizetési díja:

negyedévre 1 frt 50 kr.
egy óra — 50 kr.

A nagyszámú vidéki határalkosainkat pedig tisztelettel kérjük, hogy az előfizetési díjakat mihamarabb küldjék be, mert a lap fenntartása igen nagy pénzalapotba kerül.

Tisztelettel
a kiadóhivatal.

En pedig messze, messze asszonyomtól újra látom a lengő selyemszálakat, reám köszönt a vén asszonyok nyarának sásonja ismét s ime most néhány sorral szóba fejttem a bájós idyll tanulságos históriáját.

Az ókor kultusza szerint Minerva a dicsfényvel övezett istennő Prometheuszhoz siet a földre, hogy őt boldogítsa. Kezében volt az aranycsésze; nektárcsöpp hullott ki belőle és ebből a cséppből „az isteni művészet forrásából“ ivott a szorgalmas méh, a csapodár pillangó — és a pók!

S ezzel a művészettel szövi meg a pók Arachne csillagó szönyegét: a pókhálót, melyre a harmat gyöngye ül. Egy érdekes kis világ tárul a vizsgáló szem elé, a pókvilág idyllje, öröme, bánata, létért való küzdelme.

Küzdelem, legkeserevőbb viaskodás a szeretkezés, melyben oly annyiszor ontja vérét a pók!

Mintha asszonyom kertjének keresztés pókját látnám újra a haldokló természet ölen: pedig annak századi ivadékai is beillenek! A kerek háló foszlányain csúg a legyek maradványa és a szunyogok hosszú lába. Szegényke is anyává lett s kicsi tojásait gyöngyölgette

selyemszáiba, elrejtette a fahasadékba; ott hal meg mellettük.

A másod és harmadnevelést fiatalok folytatják a reájuk maradt örökséget, az édes anyjuk mesterséget.

Fonalat eresztenek fonó-mirigyekből és ezen a fonalon viszi őket a szél a víz közepére, a nádszál csúcsára, kertjeinkben pedig bokorról bokorra és így építik meg szegényékek a legtermészetesebb hidat.

Messze, messze földre szállnak, vándorolnak, éjszakra dél felé, a melegebb tájakra. A derült napokon — épen ez időtájtban — sokszor seregen látjuk őket a sarkövek tetején tltve s ott várják a gyenge szellő kerekedését.

A piczi pók fonalakat ragaszt a kő lapjára és megkészteti a „kapaszkodókat“. Nyomban bele is csimpeszkedik s oda ül a szél irányával szemben; fonalat fejt szövő szemölcséből s oda tapasztja a köre, fölemeli háttestét; a fonalba kapaszkodik a szellő s fejt a fonom selyemszálát.

De ez az egy fonál az állatvilág „Silberer“-jét még nem bírja; fogja a szál szabad végét, azt is leragasztja s fejt, ragasztja a többi fo-

HIREK.

(Szilágyi Dezso Pécssett.) Az igazságügyminiszter kedden délután öt órakor érkezett meg Harkányról (az ev. ref. gyülelésről) Pécsre s ez alkalommal a varos részéről küldött-pécs fogadta őt a varos határvonalánál. Aidinger Janos polgármester pár szóval üdvözölte a főispán négyes fogatán érkezett minisztert, ki megköszönte az üdvözlést, ismét kocsiira ült s a vele jött és eleje ment nagy kísérettel vonult be a főbbogóztó városba. Itt egyszenen az épülő királyi tablai épülethez hajtatott, melynek minden zugát megtekintette Sável Kálmán törvényeszeki elnök kalauzólása mellett. Aztán Siskovich Tamashoz szállt, honnan öt órakor a törvényszéki palotához ment. Itt a büntető tanácssteremben várta a bírói kar és kir. ügyészség, melynek nevében Sável Kálmán elnök üdvözölte a minisztert, beszédjében jelezvén azt az egészséges változást, melynek örvend a magyar igazságszolgáltatás, mióta Szilágyi a korona tanácsába meghívott; végül a bírói kar örömeinek adott kifejezést azon üdvös reformok fölött, melyeket a miniszter legközelebb keresztülvívendő lesz. Szilágyi miniszter örömet fejezte ki a fölött, hogy a jó hírből álló pécsi törvényszék, járásbíróság és ügyészség tagjaival személyesen megismerkedhetett. Számit a bírói karra a rohamosan életbe léptetendő reformoknál. (A rohamosan alatt nem értvén a „mindjárt“, mert — mint ő mondja — ez utóbbi csak az kívánhatna, a ki a dolgokkal nem ismerős.) A bírói intézmény, a mai alakjában, még nagyon fiatal, s ő őtől, hogy ennek dacára is oly nagyban kifejlődött benne az érzék a jogszolgáltatásban szükséges haladás iránt. Az anyagi és alaki jog terén gyökeres atalakulásnak nézünk eléje; de ebbe is beleéli magát a magyar bírói kar. Elvárja tőle, hogy teltségével a siker biztosítására fog törekedni. Ő viszont igéri, hogy azon közhatalmat, mely kezében van, úgy a parlamentben, mint azon kívül arra fogja fölhasználni, hogy a bírói karunk nemesak erkölcsi színvonalát emelje, hanem annak jogos kívánságait is teljesítse. — Beszéde végével bemutatatta a bírói kar s a mellé rendelt személyzet minden tagját, kikkel mindgyűkeket kezelt szorított s velük élénk társalgásba boesátkozott — kikérdeztvén őket az itteni jogszolgáltatási viszonyok felől, a periratok számáról stb. Aztán átment a pogári tanácssterembe, a hol a kezelő személyzet volt egybegyűlekezve. Sável elnök bemutatta őket a miniszternek, a ki azt kérdezte az elnöktől, hogy a kezelőszemélyzet jól teljesíti-e kötelességét, mire az elnök igenleget felelt. A miniszter aztán szorgalomra intette a személyzetet s megígérte, hogy anyagi helyzetükön — a mint teheti — javítani fog s hiszi is, hogy kivívhatja számukra a jól megérdemelt jutalmazást. Ezután a törvényszéki palota összes helyiségeit megtekintette s a szemle végével a „Vadember“ szállóba ment. Itt este 7

nalakat is. A szellő összekuszálja őket; a pók érzi a szellő erejét, mely ugyszólván vallára emeli a kis művész. Most a légújító elvágja a fonalat és a selyemszálakon, az ő hajújan, száll, messze, messze földre!

Bih sokszor bele akad az egyik állatnak kuszált fonala a másikéba, belekapaszkodik a fák tar galya, s hajtórést szenved a léghajó!

A selyemtoszlányok ott reptnek a levegőben, reá tapadnak a bokrokra, lecsapódnak a sárguló avar zörgő levelére, a rétt aszott fűszállára . . .

A nép prózája „ökörnyálnak“ mondja e szép tüneményt, föltűnésének idejét pedig velem együtt ün is asszonyom, a „vén asszonyok nyarának“ nevezi!

Az utolsó szép tünetek egyike a hunyó természetben; ez az idő a késő ősz — nyara!

A sivar tűzhely romokba dől, de épül helyette új, mely el nem árul egyhamar.

Asszonyom! Boldogság ez is, sok ok nélkül utált, ám okos, hasznos kis állat zavartalan boldogsága.

L a s z S a m u .

örök a város tisztikara és képviselő testülete tisztelgett, kik előtt a miniszter elismerését fejezte ki, hogy a királyi tábla épületére vonatkozólag tett ígéretét a város gyorsan s az ő teljes megelégedésére váltotta be. Dicsérte a város fejlődését is s annak helyes vezetését. A város küldöttsége után az ügyvédi kamara tagjait fogadta, kiknek nevében Erreth János elnök üdvözölte a minisztert, kijelentvén előtte, hogy az ügyvédi kar az életbe léptető reformokat pártolja s a miniszter számíthat az ő készséges szolgálatukra. Szilágyi válaszában azt mondta, hogy ő bár meg volt győződve a magyar ügyvédi karunk az imént is kifejezésre jutott jóakaróiról, de mégis örül azon kijelentéseknek, hogy a politikai és közelet egyik legérősebb faktora, az ügyvédi kar, oldala mellett fog állani a reformok létesítésénél; hiszi is, — a mint hogy mást nem is lehet tőle várni — hogy szívesen támogatják őt nagy munkájában. Lehet, hogy a reformok egymásutánjában s a megkezdés időpontjára nézve nem fognak vele egyetérteni; egy részük lassabb, más részük gyorsabb lebonyolítást óhajtának; de mindenkor kéri, hogy ne hagyják figyelmen kívül azt a körülményt, melyben neki az összes szakok állapotával kell számolnia; a mit az ő álláspontjáról jobban meg lehet ítélni. De így is be fog következni az az időpont, a melyben az igazságszolgáltatás a többi államokéhoz méltóan fog sorakozni. Végül kérte az ügyvédi kart, hogy imént kifejezett ígéretét váltsa be. — Ekkor a kamara elnöke az összes tagokat bemutatva a miniszternek. — Utánuk a megye tisztikara, a pénzügyigazgatóság s a posta-távírdi igazgatóság tisztelgése következett. — Este pontosan 8 óra körül jejt a miniszter a szálló nyári étkező helyiségébe, mely izléses díszítésével jó hatást tett a szemre. Itt a négy roppant hosszú terített asztal körül a város színe-java foglalt helyet. A valóban fényes banketten mintegy 300 előkelőség vett részt. A belépő minisztert éljenzés és tuss fogadta. Szilágyi jobbján Kardos főispán, balján Szily alispán foglaltak helyet. Az első pohárköszöntőt Kardos Kálmán főispán mondotta a királyra, mit a jelenlevők fölállva hallgattak meg s lelkesen megjelénztek. Utána Szily László alispán (az igazságos igazságügy-miniszterre), Aidinger János polgármester, Sáveler Kálmán törvényszéki elnök és Erreth János, az ügyvédi kamara elnöke — mind Szilágyira — mondottak fölköszöntőt. Ekkor Szilágyi miniszter állott föl s az egész halgatóság általános érdeklődése között körülbelül ezeket mondotta:

„T. Uram! — ha szabad őszintén megjegyzem — ebben az órában új ismerőseim és régi barátaim! Az első, a mit nyilvánítani akarok: köszönet, hogy fölvettek szerény nevemet az elismerés szarnyára és elhalmoztak annyi dicsőséggel, melynek igazán megfelelni egy hosszú élet munkásságának lesz földadata. Ez előlegzet elismerésből és dicsőségből a politikai kötelességek terhére veszem magamra és óhajtok, hogy ha majd újból előjövök, önkök ne a családias hideg érzetével fogadjanak és szabadjon kijelentem, hogy ha újból előjövök önkök közé, nem a családiasnak, de a megelégedett baráti szív üdvözölésének akarok tanuja lenni. Midőn Pécest és az ország nagyobb városait a főispán törvényszéki szék helyévé kinéztük, a kormányunk meg volt ebben a politikája és ha másik politikát kutatják, az en felelettem: az a politika, mely jelentkezik ebben az egyben is és a melyet Magyarország erősödésének, a valódi nemzeti politikának tartok. Mi az a nemzeti politika és miért tartom annak? Egyik barátom azt említtette, hogy reméli, hogy mindig a szabadelvű eszmék híve leszek. Szabadjon őt biztosítanom, hogy ebben semmi körülmények között nem fog csalódnai; hangsúlyozom ezt, nem miutna az által különös érdeket óhajtának magamnak szerezni, de mert meggyőződésem, hogy ez az ország, melyet sz. István országának szoktunk nevezni, melynek szabadságlevelé egyidejű az angol nemzet szabadságlevelével, — mely a szabadság aranyfontal kezéből soha kiragadni nem engedte, midőn ez ország a rendi alkotmány romjából modern állam akar fejlődni, ismétlem: meggyőződésem és ezt mindenkinél tudni kell, hogy csak egy alap van, mely az egész test egységbe öszeolvasztani tudja: a szabadelvű intézmények. Ezért országunkat, nemzetünket, régi küzdelmek és vérhullás által megmentett szabadságunkat hiszem biztosítani akkor, midőn osztály és valláskülönbséget nem ismerő egyenlőségre feleltet az alapot. De van a magyar nemzeti politikának talán kisebbnek látszó, mindamellett nem kevésbé fontos s szempontja is. Miért mondtam én, hogy midőn Pécest szék helyül kizselyeltük, a kormányunk meg voltak a maga politikai motívumai? Az én tisztelt barátom, Pécs város polgármester, beszédében fölemlítette, hogy „A mi a németnek Bécs, az a magyarnak Pécs.“ Én nem követem őt ilyen meszsze a hasonlatban, mert akkor a kuriát is, a parlamentet is Pécsre kellene áttenni. (Derült-ség.) Ez még nem szándéka a kormányunk. Hanem a kormány azon elhatározásában, hogy a táblát ide helyezte, lüktetett valami: egy darabja az öntudatos nemzeti érületnek. A dualizmus, a partais érvényesítéséhez, megvalósításához kellene nálunk is nagy fővárosok. Nincs magyar ember, ki büszkeséggel nem nézné azt, hogy Magyarország fővárosa oly csodás gyorsasággal emelkedik, minőre példát csak Amerikában látunk. De nagyban hibázunk az, ki azt hinné, hogy az erősítés politikájában nem ép oly fontos és lényeges, hogy a vidék ne hasonlítson Franciaország önállóság nélküli tago társához, hanem önálló gözpcpontok legyenek, melyekből a társadalmi, ipari, kereskedelmi, művészeti és tudományos sugarak áradjanak szét. Kell, hogy az ily nagyobb városok a nemzeti politika céljait használtassanak föl és igyekezzék kell ezeket széles területek központjává tenni. Meg vagyok győződve, hogy kormány társammal együtt az ország által kezünkbe adott hatalommal helyesen járunk el e szék helyek kiszemelésekor és meg vagyok győződve, hogy ezen számításunk Magyarország erősödésében be fog következni. Szabadjon Pécs városának fölvirágzására trüthenem poharamat, melyről megvallhatom, én oly szép jövőt álmodom. Ebben a városban, országunk ezen részében találja meg szellemi szövívőjét a kormány a magyar nemzeti politikának, a művelt és vagyonos osztály pedig járuljon hozzá, hogy e városban erős, hatalmas, soha nem csüggedő kisugárzó központja legyen a magyarságnak. A ki messze menő terveket sző, annak fényes álmodat kell álmodnia. Pécs városára, lakóisára, fényes nemzeti tradícióira gondolva emelem poharamat és nemcsak fényes álmodat mondok el, de egyúttal a legjobbat kívánom: Isten éltesse és vigye ezen jövő elé ezen várost és polgárait!”

A miniszter percekig tartó éljenzés között végezte szavait. Őt Simonffy János orsz. képviselő követte a szólabban az ellenzék részéről, szerencsét, kitartást és jó egészséget kívánva a törvénykezési reform működéséhez és az általa tervezett jogállamnak az ország érdekében való létesítéséhez. Váry Gyula törvényszéki bíró megköszönte Szilágyinak azon ígéretét, hogy a bírói kar anyagi helyzetén javítani fog s poharát Szilágyira ürtette. Rath Mátyás iparkamari elnök Kardos főispánt, Kardos pedig Siskovich Tamást éltette. Aidinger János polgármester a város és megye testvériségéről szólv, Szily alispánért vitt, Szily vizont Pécs város fölvirágzására mondott pohárköszöntőt. Blum Béla kir. közjegyző Pécs város kulturhivatának megvalósítójára, Aidinger polgármesterre ürtette poharát. Mondottak még pohárköszöntőt: Siskovich (Szilágyira), Bubbérg Antal ügyvéd (Sáveler) s Angyal Pál bíró (Erreth János ügyvédi kamarai elnökre). Végül, tizenegy óra tájban fölállott Szilágyi s a következő beszédbe szédet mondotta:

„T. Barátaim! Szabadjon már most egy pillanatra az elválás perczében figyelmüket kérni egy bucsu-pohárköszöntőre. Egy régi regere emlékszem e pillanatra, mely regere szerint ez a Magyarország esodálóatos egy föld. Van egy forrás a Karpatokban, melybe akarmit vetnek bele, egy szál viragot, fadarabot stb., mind egy rézzé válik és egyöntetlővé változva át kerül ki belőle. Iyen forrás a magyar ember kedve, a magyar ember barátsága. Ha ide bejön német, magyarrá válik, ha ide bejön bárki idegen, egyszer csak azt vesszük észre, hogy a szive ép ugy érez, mint a miénk. És ha valaki kételkedik és keres ily magyarrá átváltozott népet: keresse Pécs városában, Pécs város polgárságában és polgármesterében. A régi regere után említhetnek egy régi nótát és ez: „Tizenharom éljett meg egy nap, Kimalutnok együtt magunkat.“ Egy régi, de igaz mondas át tartja:

Mindent ha abba hagyunk, mikor legjobban esik, meg leszünk jutalmazva. Hagyjuk most is abba és meg leszünk jutalmazva, mert ugy válnak meg, hogy egymást viszontlássunk. Vájlunk meg azon reményben, hogy a barátság, mely benntünk itt összekötött, csak erősödni fog; mert óhajjuk, reméljük és elérjük a találkozást és hiszem, reményem, érzem, hogy se politikai meggyőződésünkben, sem barátságunkban, sem rokonszívűnkben nem csökkenve, de gyarapodva találkozunk.“

A miniszter szavaira frenetikus éljen következett s az éljenzés kikísérte őt az utcáig, a hol már sorfalat állottak a tisztóktól égő fáklával. A miniszter s a banketten résztvevők nagy része gyalog indult el a vasúthoz s útközben a menet élén a cigányok válogatott magyar indulókat játszottak. A pályaháznál ép az elsőt csemetéket, mikor a miniszter és érdekes kísérete leért. Szilágyi a vonat legvégeére kapcsolts külön salons kocsiába szállt, előbb azonban szívélyes búcsút vett a pécsiektől, kikhez — úgy mond — most csak pár köszönő szót intéz, de annál többet fog beszélni, ha ismét előjön e városba. A cigány is elbúcsúzott a miniszterétől, elhútván neki kedvező nótáját az „Is-is-is“-t, a miért tisztorinos bankó tütötte a Farkas-écs markát. A vonat a miniszterrel 11 óra 40 perczkor indult el Budapest felé a jelenlevők éljenzése közt.

— **(A pécsi főgimnáziumi irodalmi kör)** folyó hó 21-én ez évre újból megalakult s a tisztviselőkké a következők válsztalak meg: Alelnök Buda y László VIII. o. t., titkár Gyeeniss János VIII. o. t., főjegyző Kéry Gyula VIII. o. t., segédjegyző Szepessy Kálmán VIII. o. t., pénztáros Angyal Pál VIII. o. t., rendtartó Girardi Rezső VIII. o. t., II. Döry Ferencz VII. o. t., III. segédjegyző Kleinhertz Lőrincz VII. o. t., I. segédtitkár Bész Gyula VII. o. t., II. segédtitkár Döry Frigyes VII. o. t., ellenőr Bornyák János VII. o. t. A kör Szala y Mihály irodalomtanár vezetésé alatt áll.

— **(Hymen.)** Lenkei Lajos, a „Fünfkirchner Zeitung“ szerkesztője csütörtökön reggel esküdött örök hűséget menyasszonyának, Engel Náná asszonynak a pécsi izraelita templomban. — Pintér Imre, Somogyi színtársulatának tagja, eljegyezte Kaposvárot Szép Olgát, ugyanazon társulat nővaját. Az esküvőt Kaposvárot tartják meg azon napon, midőn a társulat onnan téli állomására, Győrbe utazik.

— **(Angster orgonája a fővárosban.)** A budapesti terevarosi plébánia-templom új orgonát kap s azt Angster pécsi orgonaépítő készíti. A régi orgonát most ontják szét s az újat a napokban szállítják föl s hamarosan el is készülnek vele, hogy a terevarosi bucsúkor meg azon Angster új orgonájával dicsérjék az Urat.

— **(Megyei közgyűlés.)** Baranyavármegye törvényhatósága október hó 13-án délelőtti 10 órakor évnegyedes rendes közgyűlést tart. A tárgysorozat következő: I. Évnegyedes jelentések és kormányrendeletek. 1. Alispán évnegyedes jelentése. 2. Bellgyminiszterium körendelete, melylyel Mária Valéria ő főnöge személye alkalmából intézett üdvözlő föliratokra a legkegyelmesebb válasz szövegét közli. II. Állandó választmány jelentései. 3. A vármegye háztartásának 1891. évi költségölirányzata. 4. A Pécest építendő nemzeti színház javára a 30 frton fölül adót fizetőkre 5 éven át kivetendő 1% megyei adónak az 1883: XV. t. cz. 10. § a értelmében leendő megszavazása. 5. A vármegyei köztutak kezelési és építési költségeinek 1891—95. évi előirányzata. 6. A sádsi vármegye határozatának megújítása. 7. Sellye és Bogdasa községe által eszközölt hídjavítások költségeinek megterítése iránt beadott kérelem érdemében. 8. Tarnóczy Lajos beháthi járási ítbiztos által 10 évi szolgálat után 50 frt fizetésemelés iránt beadott kérelem érdemében. 9. Köz munkaváltás leírása tárgyában. 10. Az arvaszéknel irattári díjnak rendszeresítése. 11. Várady Ferencz vármegyei alleváltónak a vármegye monographiajának megírására vonatkozó kérelem érdemében. 12. A m. arvaszék részére beszerzett törvények és rendeletek gyűjteménye árának a gyauntári tartalékalapból való kifizetése iránt. 13. A husváras irant akotandó szabályrendeletet. 14. M. t. főorvosnak a gyógyszerárak megvizsgálása alkalmával fölmerült költségei kiutalványozása tárgyában. 15. A járási főerőségek részére hivatalos pecsét engedélyezése. 16. Duna-

Szekes közseg gyampentzarának 1889 evi merlege. 17. Varga Janos oroksegi kovetese. 18. Gyampentzari tartalek-alapbol valo elfolegese. 18. Sasd kozseg által a heti vasarokor gyakorolni szokott elovaztatás meggatlása irant alkotott szabalyrendelet jovahagyasá. 19. Nyomja kozsegi korszamahz berbeadasa. 20. Harkany kozseg t. e. kolleseloiranyzata elleni felebbesz. 21. Szalanta kozsegnek a kozes legelo tulajdonjoga tárgyabani határozata. 22. Pereked kozseg által orokköt vagyona hovafo:dirasáról szerkesztett számadás. 23. Varjas kozseg ingatlan vetele. 24. Bakonya kozseg ingatlan vetele. 25. Somogy, Szabolcs és Hird kozsegek potádó egyezsegei. 26. Szalanta kozseg ingatlan vetele. 27. Bagota kozseg ingatlan vetele. 28. A sásdi, 29. Kassai, 30. R.-kzari, 31. Püsp.-márok, — végül 32. a Mislényi arvatárban fölmerült hiány érdemében. 33. Mohács és 34. Mágocs közseg 1889. évi önálló arvatári mérlege. 35. Bogdása közseg ingatlan vetele. 36. Lapánusa közseg regale kártalanítási kötvényeinek beváltása. 37. Mohács közseg közevzetim számadása. 38. R.-Petre közseg 1887. és 1888. I. felévi a helyszinén föllivizsgált számadása. 39. A siklósi járásban behajthatatlanná vált közmunkaváltás leírása. 40. Harkany közsegben főmunkagyorszart föllátása iranti. 41. A jeni arvatárból eredőleg fölmerült hiány megteritese tárgyabani. 42. Pócsa, Borjád, Német-Bolyi, Rác-Zöttös, Hg.-Márok, Keskend, Szalánta, Darázs, Pogány, Szökéd, Kékésd, Udvard, Áta, Nemeti, Bozok, Mohács, Kis Kozar, Luthard, Herend, Szemely, Dárda, Mislény, Egeragh, Kis-Közseg, Bagota, H.-Hetény, Old, Dr.-Szt. Márton, Szür, Beremend, Udvar, Boda, Himesháza, Vókány, Piskó, Nagytótfalu, Gyümölcsény, Laskafalu, Szt.-László, Kúvágó-Szöllös, Jeü, Nagy Bicsérd, Pázdány, Rügásd, Sósvertike, Oszró, Kemse, Zalata, Kistótfalu, Ivánbattyán, Jakabfalu, Gordisa, K.-Csány, Zoók, Németpalkonya, Gödre, Köblény, Bikal, Mocsolád, Nagyhajmas, Szt.-György, Mágocs, Tékes, Kisdárda, Ófal, Zsibrik, Terhegy, K. Bicsérd, P.-Márok, Harkány, Feked, Velin, Matty, Óbánya, Szilagy, Pereked, Pusztafalu, Ellend, Berkesd, Varjas, Bakonya, Kövesd, Nádasd, Palé, Haraszit és Nagy-Csány közsegek 1889. évi; Bükösd 1887. és 1888. évi számvévolleg átvizsgált közseg számadásai. 43. Rác-Mecske, Jakabfalu, Kövesd, Ivánbattyán, Nagytótfalu, Palkonya, Vókány, Old, Matty, Haraszit, Terhegy, Harkány, Dr.-Szt.-Márton, Gordisa, Mágocs, Szárász, Tófi, Ráczkozár, Mocsolád, Kis Közseg, Darázs, Hg.-Márok, Ellend, Szt.-Erzsébet, Pereked, Szilagy, Berkesd, Varasd, Monyorósd, Hegy-Szt.-Márton, Egerszeg, Baksa, Babarcs, Kis-Dér, Téseny és Tengerin közsegek 1889. évi; Ráczkozár, Tófi, Szárász közsegek 1888. évi számvévolleg átvizsgált szegénypénztári számadása. III. Igazolól válasszomni jelentesei. 44. A megyebizottság f. évi kiegészitese. IV. Küldöttségi jelentések. 45. Számonkérő szék jegyzőkönyve. V. Törvényhatóságok kezelesei. 46. Zemplénvármegye megkereső levele a közigazgatás államoitása ellen a képviselőházhöz intézett föliratának pártolása érdemében. 47. Szárosvármegye megkereső levele az olesó marha-só behozatala, esoleg a só áranak általános leszállítása tárgyában a képviselőházhöz intézett fölírata pártolása irant. 48. Jegyzőkönyvet hiteltesítők küldöttségi kijelölése.

— **(A mi önkénteseink a tisztivizsgálaton.)** Az 52-ik ezrednél szolgált idei önkéntesek közül 18-an mentek föl Budapestre a tisztivizsgálat letétele végett. Mint lapunk zártkörű értesültünk, a 18 önkéntes közül (kikhez egy tavaly szolgált önkéntes is csatlakozott 19-ediknek), csak egynem sikerült a vizsgálat; a többiek, kik a vizsgálatot jó eredménnyel állták ki, a következők: Ács, Bader, Buzás, Galamb, Fenicz, Hanuy, Hipmann, Kovács, Lauschmann, Littke, Markli, Mayer József és Oszkár, Zomboresevics és Aulich. A vizsgázott önkéntesek valószínűleg ma érkeznek meg Budapestre.

— **(Szerencsétlenségek löfögyverrel.)** Szerdán Janisch Ferenc bádogost, ki az üszgösi vasuti végpénzl mellett lakik, 10 éves öcse — revolverrel játsza — meglötte. A golyó a bal esecsimből fölött hatolt be a testbe. Janisch veszélyes sebével a városi kór-

házban fekszik. — Csütörtökön este pedig Cserni Gábort lötte meg a sztréjében Róza harmonika, kit Cserni sztréje hívott magához. Róza ittás állapotban tilti-játékot rendezett s e közben a kezében levő revolver elcsúszott s a golyó Cserni hátába furódott. Cserni a maga lábán jött haza a lycoum-utcazi lakásába, a hova Loewy dr. orvost hitták segélyt, de az orvos a golyót nem találta meg Cserni hátában. Valószínű, hogy a lazán álló golyó, mely mélyen nem hatolhatott be, útközben kicsétt.

— **(Uj dr.-ok.)** Borsitzky Imre törvszéki aljegyzőt és Gálovits Zoltánt a jogtudományok doktorává avatták föl a budapesti egyetemen.

— **(A főlső baranyamegyei ev. ref. egyházmegye gyűlése.)** A főlsőbaranyai ev. ref. tractus kedden reggel fél 10 órakor kezdte meg ülését, melyet Szilagy elnök balján Kovács Antal terehegyi esperes rövid imával nyitott meg. Jelen voltak: Czucz Lajos, Ambruss József, Dani Gábor, Dombi Vince, Iványos Soma, Zeke Lajos lelkészek, Kossa Dezső orsz. képviselő tanácsbíró, Fazekas Sándor tanácsbíró és még számosan — mintegy 60-an. Ambruss József főjegyző jelentése szerint a megdresedett egyházmegyei aljegyzői tisztségre megválasztottak Dombi Vince és Zeke Lajos, kik az esküt le is tették és helyüket elfoglalták Gyamintezeti igazgatóvá Dani Gábor és Hoffer Károly választották; 3-ik igazgatósági tagságra új választás rendeltetett el Czucz Lajos és Alföldi Sándor közt. A lelkeszi gyamintezeti pénztáros a kertülből eltávozván, lemondott s helyébe Czucz Lajos választottat meg, ki ezt el nem fogadta s így október 7-ig új választás rendeltetett el. Ezután következett Kovács Antal esperes új jelentése, melyből kiemelendő, hogy a tractus 24 egyházában 17,747 forint középszékzeletiek alakokban, mely összeg telekönnyvileg biztosítva van — kivéve N.-Csány közeget. A számadásokat — négy közseg kivételével — mind megvizsgálták, az egyházteletiek mind jó karban állanak, az egyházi hivatalok fizetési behajtók. Az országos tanítói nyugdíjba eső pán 8 gytlékezett nem fizet. Áttért az egyházról 3 nő, kitért két férfi, egy nő. Siklóson egy nazareus megkeresztelkedett. A tractus területén 738 vadházasság van. Épületjavításokra 4515 firt 75 kr. fordítottak. Egyházi közmunkára befolyt 12163 firt 70 kr. Takarmánymagtárba befolyt 1829 pozsonyi mérő gabona = 230 mu. buza, 49 mu. zab, 5661 firt pénz. Ó fölsége a király 100 firt adott a beczefi iskolának. Adományokban 356 firt 10 kr. folyt be. Iskolagyűgyben illetéktelen beavatkozás nem fordult elő. Az egyházmegye területén tanítóknak nagy hiány van. Lélekszám 29,672. A fölyott évben a születések száma 792, és pedig 410 fiú, 382 leány; halálozás 709 történt. Házasság kötöttet 772. Confirráltatott 284. Hat-12 éves gyermek közül tankelesek 2883, 109-el kevesebb, mint az előző évben. 12 évben fölül iskolába járók száma 1274. A tanügy állapotáról a püspök és a kir. tanfölt ügyelő meglegedését nyilvánította mindenkor. Többrendbeli tanítváasztás is eszközletetett és pedig Dráva-Palkonyán, Czuban, Selyén és Harkányban. Számos egyházi ügy elintézése után az ülést d. e. 1/2-kr. bezárták, másnap Kovács Antal esperes elnöklete alatt folytatták. A református gyűlés után tartott ebéden résztvettek 56-an, és pedig a főlső baranyai reform. egyháztractus gyűlésén megjelentek — a Pécsről Szilagyival ment vendégek. Az asztalfőn Szilagy elnök. A 3-ik fogásnál fölállt Kovács Antal esperes s pohárköszöntőt mondott Szilagyira, mint az ev. ref. egyház kiváló tekintélyű és elsőrangú előjárójára. Utána Szilagy Dezső perharat a pécsiekre emelte, mint a kik a kerületi tilés fényét megjelenésükkel emelték. Kardos Kálmán Szilagyit éltette, de nem mint a megye és Pécs város ügyei irant érdeklődő és kiváló jóakarót tanúsító államférfit, hanem ezuttal a régi jó barátot, ki a hatalom polczán is megmaradt jó barátunk. Kovács Antal esperes Szily alispánra, Alföldi Sándor kórosi lelkész pedig Kardos főispánra emelte poharát, hasonlatot alkalmazva a régi vitézség és kard közt, melylyel a hazát védelmezik azok, kik az erényben tündököltek s kiket kardosoknak

hívtak. Nektük is van — ugymond — ilyen kardosunk, ki jelenben azt a szerepet betölti, nem ugyan kardal, mert erre most szükség nincs, hanem társadalmi intézményünk fejlesztésében, a megye ügyei rendezésében kardoskodók szép sikerrel. Iványos Sámuel nagy-harsányi lelkész Kardosa és Szilyre, Morvai János n.-vátyi lelkész az igazság embereire, Vágó Lajos kémendi lelkész szintén Szilagy miniszterre, az igazság istenuasszonyára köszöntött. Ambruss József vislói lelkész humoros tóztjában tagadta, hogy a miniszter ur az igazság istenuasszonya volna, mert a miniszter szeme nemcsak bekötve nincs eső jól, hanem meg szoknya sinus rajta. Ő mint erőteljes férfi, avval a bölcseséggel, melylyel bír, csak leghivatottabb papja lehet az igazságügynek. Tóztot mondtak még: Szily alispán az egyházkerület tagjaira, jelenlevő vezéreikre, Alföldi Sándor a megyei tisztviselőkre, Morvai Ferenc Kovács Antal esperesre, Ambruss József Zsolnay kir. ügyészre, Kovács Antal az ügyvédekre, kik az igazság védelmének szolgálatában állanak; éltette a kamara elnökét Erreth Janost.

— **(A postán utalványozott pénzeknek és postacsomagoknak házhozszállítását)** akarja Opris Petri posta-és tavirdagazató városunkban keresztülvinni. Mint-hogy a kereskedelemi-miniszter ebbe elvben már beleegyezett, remélhetjük, hogy ezen, úgy a kereskedők-és iparosok, valamint a magánosokra nézve is igen előnyös újítás már a legközelebbi időben életbe fog lépni. A főváros után Pécs lesz e szerint az első vidéki város, hol a lakosok a lehető legkényelmesebb és leggyorsabb módon fognak a postátalványok útján küldött pénzekhez és a postacsomagokhoz jutni — csakely kézbesítési illeték lefizetése mellett. Külön kocsikat fognak e célra készíttetni, melyeknek nagyobb része a csomagok szállítására fog szolgálni; hátul vasláda lesz megerősítve a kézbesítendő postátalványoknak megfelelő összegek befogadására, ezenkívül minden kocsihoz levélgyűjtőszekrényt is alkalmaznak. A kézbesítési illeték — mint tervezik, a postátalványoknál 1 firtig 1 kr., 100 firtig 2 kr. és 100 firtónál nagyobb összegek 3 kr. lesz; a csomagokért, ha 1 kilonál kisebbek, 3 kr., 1 kilonál súlyosabb küldeményekért 5 krt kell majd fizetni. Ez illetékek nagyon is cleyesző csakélyok azou előnyököz képest, melyeket a kézbesítés gyorsasága fog nyújtani.

— **(Halálozás)** Csütörtökön reggel 8 órakor hunyt el Szabó Rozália hosszas szenvedések után 76 éves korában Pécsen (Papnövelde utca 9 sz.). Temetése ma délután 5 órakor lesz.

— **(Az alapítványi ügyészségek összehozásához.)** A szekszárd-battaszéki tereziánvai kir. alapítványi ügyészséget, mint tudva van, a közoktatásügy minisztere beszüttette s a pécsvárad i ügyészségbe olvasztotta be. No galál Károly kir. alapítványi ügyész ez okból hasonló minőségben Kassára helyeztetett át, Székely Ferenc alapítványi tisztviselő pedig a budapesti m. kir. közalapítványi ügyigazgatóságához hivattott be.

— **(Rueprecht harangjai Szegszárdon.)** Mig Augster orgonát szállít Budapestre, addig a Rueprecht-féle rezontógýar harangokat szállít Szegszárdra. A szegszárdi belvárosi templom nagy harangja ugyanis megperedt s a róm. kath. hitközség új harangot öntet; a hang egyöntettségé kedvéért a régi harangokat is újból öntetik. A nyilvános pályázaton négy kiváló czég közül a Rueprecht-testvérek pécsi czég adott be legkedvezőbb ajánlatot, melyet a hitközség el is fogadott. A harangok d-durbán lesznek összeállítva s a nagyharang egymaga 15 métermagzás lesz.

— **(Kedélyes előjáróság.)** Aligha van kedélyesebb előjáróság a környéken, mint Szigetvár képviselőtestülete, melynek következő viselt dolgot panaszolja el lapunknak egy ottani érdemes polgár: A közsegi mértékhiteltesítő, V. I., ki kereskedő volt, két évvel ezelőt választott meg e hivatalba, ép azon időben, midőn ugyanó hamis bukás miatt bünvádi eljárás alatt állott. A bünvádi eljárás két évig húzódtott s ez idő alatt a mértékhiteltesítő nyugodtan viselte hivatalát. Az eljárás azonban most véget ért s a legfőbb ítélet úgy szól, hogy V. I. hamis bukás vádjában bünösnek mondatván ki, hat hónapi fogház büntetésre és 2 évi hivatalvesztésre ítéltetett. Az elítéltek e hó

20-án kellett megkezdnie a fogságot; s mit tesz a város képviselőtestülete? Harom szűbbeséggel a hivatalvesztésre ítélt egyént nemcsak hogy továbbra is megtartja hivatalnokai sorában, hanem még a leendő hat hónapra szabadságot ad az illetőnek, vagyis öt a kiült 6 hónap után is hivatalában megtartani kívánja. Igazán bajos eldönteni, hogy tudatlanság vezette-e a szigetvári képviselőtestület egy részét, mely ezt a furcsa határozatot — többek ellenzése dacára — meghozta, vagy a kir. kuria ítéletével akartak-e szembeszállni s megmutatni annak a silány bírói haduak, hogy az ő ítéletük a szigetvári képviselőtestületet nem alterálja abban, hogy a rokonsághoz tartozó hivatalnok-sógorot továbbra is meg ne tartsak hivatalában, ha mindjárt hivatalvesztésre van is ítéelve. Mint értesülünk, a képviselőtestület józanabb része fölébebesztett adott be e törvényellenes határozat ellen, sőt ezt a fölébebesztést maga a község biraja — ki a határozathozatalakor semlegesen viselkedett — szintén aláírta.

CSARNOK.

A kis púpos.

Írta: Blanche de Rivière.

(J. Giovanelli olasz fordításából: — pf — zsa.)

Egyszerű igaz történet, mely megérdemli, hogy a figyelmet magára vonja.

A kis Mariska anyja iszakos, ledér volt; atyja ellenben tevékeny, derék munkás. Az anya egy napon ittas állapotában leejtette gyermekét a földre s nyomorékká tevő. — Mariska akkor még csak egy éves volt. Nem mondhatván meg, mije fáj neki, csak sirt s ez dűlbe hozta anyját. Mariskát a hideg földön levő piszkos, rendetlen ágycskájára dobta, hol halkán sírogott. Hosszu órák multak így el s szegényke csak zokogott, kis karjait kinyújtva a légrbe.

Később látta, hogy nem használ neki, ha fájdalman sirt, többé nem sirt, néman tűrte szenvedéseit; — s ezt megszokta egész életére.

Hónapok, évek multak. Mariska igen okos gyermek volt, nem zavart senkit; még anyja sem talált okot, hogy pöröljön vele. Atyja a munkáról haza jöve, gyakran karjára vette, ide-oda vitte s a hidegtől kéült vagy láztól égő kezecskéit csókokkal borította. Ilyen alkalommal fölshajtott: „Miert is fejlődik ily lassan a mi Mariskánk? Hisz élete első évében úgy látszott, hogy szép, erős leány lesz belőle, s most már három éves és még nem képes a lábán állni, nem nevet, nem játszik és nem mond semmit.“

Egy vasárnap tehat, a nélkül, hogy nejének szólt volna tervéről, az orvoshoz vitte leányát. Az orvos megvizsgálta aztán a kis leány testét. Reszkető kezekkel kezd meg a drága betegét óvó kötelekek föloldását, a szalagok csomókkal voltak tele s némely helyen madzaggal pótolva; azután a rongyos harisnyák, a tépett, piszkos ingecske vált láthatóvá, majd a kicsiny, sovány, vérszegény, itt-ott kék foltokkal borított kis test.

Az orvos megtapogatta lábszárát, czombját, váll-lapoczkáját, hátgerinczét s azután az apára nézett, ki homokán az aggodalom verejtékével várta az ítéletet.

— Jóságos Isten! Hiszen láthatja maga is.

Nem, ő nem látott és nem is akart látni semmit.

— Hogyan — szól az orvos. — Nem látja, mennyire kiáll ez a váll-lapoczka, milyen a hátgerincz? — A kicsikét valami balesetnek kellett érnie első gyermekkorában.

— Baleset, baleset?

A szegény apa kutatott emlékezeiben, lefőrtölte hamlokáról az izzadságot; egyszerre tisztán állt előtte a dolog. Eszébe jutott, hogy egy napon zúzódt, vérrrel átfutott areczsal találta ágyáa a gyermeket, ki e pillanattól fogva sirt, sirt úgy, hogy a szobában az ember saját szavait sem hallotta.

A szegény ember csak azt kérdezte: Legálább élhet vele?

— Igen, de nagy ápolásra van szüksége.

Haza vitte karján gyermekét s az egész títan az apai szeretet hangján bizelgő szavakat sugott fülebe l. No csak légy nyugodt, ápolásban fogsz részesülni. S aztán talán nem is oly nagy a baj, mint gondolja. Néha tévednek az orvosok is.

*

Este az apa és anya közt nagy czivakodás volt; aztán Mariska atyja elment a város-résben lakó „testvérekhez,“ kik óvodát tartottak, s arra kérte őket, hogy vegyék föl gyermekét a legkisebbek osztályába. Itt egész nap meg lenne jól őrizve s ő gond nélkül mehetne munkára.

A leánykát beteges állapota dacára föl-vették s Rozália testvér maga mellé tette. Itt a testvér olvasójával játszogatva csöndesen maradt, a szegény gyermek nyugodtsága meglepte őt, s oly értelmesnek mutatkozott, hogy rövid idő alatt a kisedővoda minden gyakorlatát tudta.

Kezezkéivel mindenféleképen tudott tap-solni, lábaival dobogni, mint a kis gida ugrálni, pár betűt is ismert s rövid imát is tudott mondani a kis Jézushoz, ki fali képen a jászolból nyújtotta ki feléje kezezkéit.

Claude, Mariska atyja, minden nap elvitte őt az óvodába s kosarába kenyeret, húst, néha pár csöpp bort is rakott részére, mind megannyi tárgy, monda, mely rendbe hozza a kis leány egészségét.

De a kis leány teste nem akart többé kiegyenesedni s a szegény apának be kellett látnia, hogy Mariskája nem egészen olyan, mint más gyermekek, de azért nem rosszabb azoknál.

Hónapok, évek multak, Claude megbetegedett, betegsége azonban nem gátolta őt abban, hogy kis leányát minden nap elvigye az iskolába. Meggöngnyedve, fénytelen tekintettel, lecsüggesztett fölvel ment. Kis leánykája utközben megismogatta csontos kis kezeivel, mintha erőt akart volna neki adni. Azonban nem volt képes gyorsan menni s társai, kik ilyenkor találkoztak velük, ezt sugták egymásnak:

Sok a gondja szegény Claudenak a felesége miatt! — látások, vannak emberek, kik az ilyesmit a szívükre veszik. — Egy napon értesültek, hogy Claude meghalt.

* * *

A kis púpos leány tovább is járt a testvérekhez; de már egészen egyedül, kosár nélkül, lúres kézzel, mint kis koldus leány.

Lassan-lassan betöltötte a hetedik életévét s annyira előhaladt a tanulásban, hogy nem lehetett őt továbbra is a kisedővóban hagyni. Arról volt szó, hogy fölőbb osztályba adják, mely indítvány Rozália testvért annyira kihatotta sodrából, hogy ezen a napon elfeledte a gyermekekkel elmondani a záróimát.

A főnököt ezt megtudva, először pörölt a testvérral, — de aztan megengedte neki, hogy a kis pupost magánál tarssa és úgy, a mint tudja, bevégezze nevelését.

Rozália testvér Istenhez fordult imájával a földadatához szükséges segélyért. A főnököt engedelmével minden reggel jó levest adott a leánykának s napközben mindent, a mit nélkülözhetett. — S a kis szerencsétlen, mint rendszeren, megtalálta táplálékát az olvasó mellett levő nagy zsebben. Védenczét megtanította a hittaura, szenirásra, írás, olvasásra és varrásra.

Rozália testvéreknek kellett mindig kitalálni, hogy Mariska éhes, mert nem panaszkodott soha. Azt se mondta el, hogy anyja iszakosságának kielégítése céljából eladta a szép takarót, melyet még atyjától kapott, valamint az apácák-tól nyert gyapju zubbonyt is.

Ezeket csak a jászolban fekvő kis Jézus-kának mondta el, ki vigasztalta őt s megígérte neki, hogy a takarót, zubbonyt és még sok más szép tárgyat vissza kap a paradicsomban. Ezeket az ígéretek megújította akkor is, midőn Rozália testvér mellett elrejtözve, először áldozott. Az apáca sirt s a mint csak teheté, elrejté a kis leányt, hogy föl ne költse a gonosz gyermekek gúnyolódását, mert pupos volt, annyira pupos, a szegény kis Mariska!

*

Midőn Mariskának iszakos anyja már mindent eladott, a mi a szobában és szekrényekben volt, leányának áldozasi emlék érmét, végül levágott szép haját is, kijelentette, hogy a leánykának most már dolgoznia kell, hogy pénz hozzon haza. Majd elment a testvérekhez s elmondta: „már eleget törtem magamat gyermekemért, most már ideje, hogy az maga keresse meg kenyerét. Nem illeti meg őt, hogy mint valami kisaaszony uljjon az iskolaszobában, varrodába kell mennie. Itt megkereshet pár garast s később mint házi varró nő találhat foglalkozást.“

Mariska a nyomort s anyjának durvaságát megadással tűrte, de midőn helyét Rozália testvér mellett el kellett hagynia, hogy máskiall varrodába menjen, keserű könyeket hullatott.

Rozália testvér letérdeltette őt a kis Jézus képe előtt, a leányka imádkozott s aztán önmegadással ment a munkára. Igen sokat kívántak tőle, reggeltől estig ott llt és varrt, hogy munkájával előre haladjon, könyökével térdére kellett tamaskodnia s a tüt így kezezte társuóinek nagy mulatságára; néha köhögési rohamok bántalmazták. Nagyon mulatott a fiatal, erős társuóire nézve, hogy a különben okos kis pupos oly nagy faradsággal végezte dolgát.

Még egy szerencsétlenség is érte szegéyut. Rozália testvért távol zárdába küldték. Ez nagyon fájt az apácának is, most meg kellett válnia Mariskától, azonban vigaszt lalt abban, hogy Istennek ajánlotta föl magát; nem volt szabad egyetlen emberi lényen csüngnie. A mint védezőnek a konyhában levest nyújtott, halkán, lesütött szemekkel adta tudtára a leverő ujdonságot.

Mariska a kedves védáaszonytól kapott levest nem bírta megenni, oly érzés fogta el, mintha keblére nehéz súlyt raktak volna, mely őt megfojtással fenyegeté. Napokon át nem beszélt, csak fohászkozva mondvan: Oh Istenem, — Istenem!

*

Két év mulva kivette őt anyja a varrodából s mint házi varró nőt küldte munkába. Két frank helyett egy és fél frankot kapott naponként, a leonvas testi fogyatkozása miatt történt, mert lassabban dolgozott, mint a többi.

De ha lassan dolgozott is, táplálkozása sem került sokba. Gyomra megszokván az éhséget, lassankint megszokult s a szegény leány most a megrottott asztalnál alig volt képes néhány falatot enni.

E körülmény miatt kis háztartásokban, mint olesó varró nő, igen keresett volt.

A legrosszabb ételeket tehették elébe, még sem panaszkodott; nem okozott költséget, nem volt nyalánk, nem követelő, sem fecsegő, de nem ismerte még az irigységet sem.

Szerették is a legtöbbször családban, a hol dolgozott, sőt a szomszédok is. Ha az asszonyok róla beszéltek, csak azt mondták:

— Oly jó, oly becsületes! nincs többé jeje, mint egy báránykának! Igazi angyal!

Órákig is hangoztatták Mariska dicséretét, de testi fogyatkozása miatt nem mint személyről szóltak, hanem mint dologról beszéltek róla.

*

Egy este, midőn a munkából hazatért, elgyengült lábain ingadozva, lakásuk előtt csoport-

tosulást vett észre s anyját két rendőr által kísérvé pillantotta meg. Lopott és tetten kapatván, fogságba vitték. Elvetemült szemtelenséggel ment, gúnyolva az őt a megvetés kifejezésével kísérő tümeget.

A szegény pupos e látványra ájultan rogyott le.

Egyik szomszédja, Filoména kisasszony szegény, de becsületes, koros, munkás leány vette ápolás alá.

— Hozd ágyadat az én szobámba, a télen meleg is lesz nálam, aztán nem kell egyedül lenned...

Mariska az ajánlatot nem akarta elfogadni, de mások is közbe léptek s így oda költözött.

Mariskára nézve talán a nyugalom és a jó lét vette volna most kezdetét, ha testileg nincs annyira kimerülve. Csak husz éves volt, de úgy meg volt törve, mint egy agg nő. A kis szerencsétlen azonban nem maradt el a munkából. Nem akart terhére lenni senkinek s az öreg kisasszonynak lelkiismeretesen megfizette a lakbér felét. Élelmezését is megfizette pontosan, ha nem mehetett munkába, kijelentve, hogy már az is elég, ha lakótársa egyedül viseli a fűtés költségeit s még más előnyökben is részesíteti őt, melyekért adósának érzi magát mindig!

Szegény Mariskának most már nagyon a nehezére esett a munka s ha beszélt, elfogta a köhögés s homloka verejtékezett. De elhallgatta fájdalmait, nem panaszkodott, azonban minden nap jobban meggyűnyedt az élet sulya alatt, míg nagy, szelid kék szeme napról-napra halványabb lett.

Egy napon munkára ment mint rendesen, egyszerre rosszul lett, a tü kieselte kezéből. Több ízben megkísérelte a munkát újból kezdeni, de hiába. Ekkor baba kéredzett.

Lakótársa, ki a szegény leányt fuldokolva, halvány, vonagló arccal látta hazajönni, na nyugtalankodott és orvosért akart küldeni.

— Orvos? Óh nem, nem szükséges.

Az öreg kisasszony lefektette, teát főzött számára, folyton szomjuságról panaszkodott szegény. Filoména kisasszony a beteg ellenkezése is orvosért küldött. Az orvos Mariskát megvizsgálta s távozása alkalmával így szólt:

— Itt már nincs tenni való.

Filoména az ajtóban még egyszer kérdezte:

— Nos hogy van betegem?

Az orvos fejét rázta, mintha azt akarta volna mondani: — Itt már nincs mit tenni s távozott, a nélkül, hogy határozottan nyilatkozott volna.

Mert az öreg kisasszony részvételéből azt következtette, hogy Mariska közeli rokona.

Filoména kisasszony újból teát készítet a beteg számára. azután lepihent ágyába. Mielőtt elaludt, ismételte az orvos szavait s igyekezett kitalálni azok értelmét.

— Itt már nincs mit tenni.

Igen, igen, kétségtelenül az orvosnak, a gyógyszerésznek nincs mit tenniük! A gyermeknek olyasmí kell, a mi erősíti; holnap korán reggel erős huslevest fogok neki főzni.

E közben a kis pupos esőndősen fektűt az ágyon és szomjazott, mindig szomjazott. De nem akarta megzavarni Filoména álmát azzal, hogy neki inni valót nyujtson. Föl kelni nem volt ereje. Azt hitte, meg kell fullnia, de azért fölkelteni jó lakótársát? Nem, nem, azt nem teheti. Hideg verejték gyöngyözött homlokán, torka mindinkább összeszorult. Lám, lám! Még is kénytelen lenne fölkelteni Filoména kisasszonyt? Nem, nem az még is nagy szemtelenség volna! Nem szabad visszaélni az emberek jószágával.

De még is annyira szenved! Ha merné? De a kis beteg nem terhel senkit, majd elmúlik...

S aztán aztán — — — és aztán, mdön kiáltani akart, nem volt ereje aboz — — —
Mánap nyugodtan elszenderedve találták ágyán, szelid arcvonásokkal, jobb kezével homlokán. Utolsót sóhajtott, miközben keresztet akart vetni.

Lap tulajdonos:
NAGY FERENCZ

Felelős szerkesztő:
HAKSCH LAJOS.

NYILT-TÉR.†)
„Massage“
gyógy-kurára, — mérsékelt díj mellett, — ajánlja magát **Magvassy Pál** specialista e térer. Barátok-utca 14-ik szám földszint.

* Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget
A szerk.

Hirdetések:

Árverési hirdetmény.

Viszló község (Baranyamegye) előjárósága ezennel közhírré teszi, hogy a község tulajdonát képező

koreshmaházat és 1/4-ed kültelket

a község bérletét képező italméresi jogosultsággal f. évi október hó 12-én d. e. 9 óraker Viszló község házánál tartandó nyilvános árverésen — 1891. január hó 1-től 1892. évi december hó 31-ig terjedő időre — haszonbérbe adja.

Kikiáltási ár: 1200 frt. Árverezni szándékozók tartoznak bánatpenzül az árverés napján a kikiáltási ár 10 százalékát készpénzben az árverező községi előjáró kezére letenni.

Az árverési feltételek a gyűdi körjegyzői irodában betekintheők.

Viszlón, 1890. évi szeptember hó 13-án.

Az előjáróság.

Van szerencsém Pécs és vidéke t. cz. közönségével tudatni, hogy

illatszer gyártmányunk

egyedüli raktárát

ROTH és ROSENTHAL uraknak

átadtam.

Tisztelettel

The Crown Parfumery Company,
London, Old Bailey.

GAZDASÁGI

FELSZERELVÉNYEK

nagy mennyiségben és jó karban, gépek, nagy számú jármás ökrök, gulya marha, kitűnő fajú és minőségű tenyészjuhok, jó hirben álló ménes eladók: bővebb felvilágosítást nyujt

Baranya Szt.-Lőrinczi uradalom főbérnöksége.

11707.

tkv. 1890.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvény-zék mint telekkönyvi hatóság közbirré teszi, hogy özv. Zvickler Józsefné sz. Zvickler Anna és társai végrehajtási joghatályai bíró **önkéntes árverési** ügyében a pécsi kir. törvényszék területén levő Pecsét fekvő a pécsi 1697 sz. tjkönyvben 2609, 2610. hszsz. 26sz. háza, belsőségre 4000 frt becsárban; ugy a pécsi 1305. sz. tjkvben felvett 5357. hszsz.; a pécsi 1691. sz. tjkvben felvett 5056. hszsz.; a pécsi 1697. sz. tjkvben felvett 5051/a; 5037/a; 5041/a; 5042/b hszsz.; a pécsi 2865. sz. tjkvben felvett 5356 hszsz.; a pécsi 3409. sz. tjkvben felvett 4038/a; 5358. hszsz.; a pécsi 4447. sz. tjkvben felvett — 5040/0 1. hszsz fekvőségre összesen és együttesen 12,500 frt becsárban mint kikiáltási árban az önkéntes árverést elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi december hó 20-ik napján d. e. 10. órakor a kir. törvényszék árverezési szobájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%^o-át vagyis 400 forintot és 1250 forintot készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett arfolyammal számított és az 1881. november hó 1. é. n. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előlegesen elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt a pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnál 1890. évi augusztus hó 12 ik napján.

Bogyay Pongrácz.
kir. törvénzáki bíró.

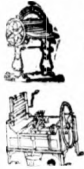
A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakosch és Poner szabadalmazott)

facsarógépeket,

ruha-mángolókat,

vasalógépeket

sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgású,

legjobb védelem

áradás ellen.

patkányokellen,

csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhákat

egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható

töltő-kályhákat,

Caloriférest,

központi fűtéseket,

szellőztető készülékeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

Hirdetmény.

Mely szerint Tolnamegyébe kebeleztet **Ó-Dombóvár nagy-község előljárósága** az itt megürült s **azonnal elfoglalható — 45 frt havi fizetéssel** egybekötött

fogyasztási és italmérési adókezelő

állásra pályázatot hirdet.

Felhívtnak tehát a pályázni szándékozók, hogy eddigi foglalkozásukat é magaviseletüket igazoló bizonyítványokkal felszerelt kérvényüket ezen előljáróságra **f. évi október 10-ikéig** benyújtsák.

Kelt Ó-Dombóvárott, 1890. évi szeptember 22-én.

Az előljáróság.

A Pesti Hírlap 40,000 példányban jelenik meg.

Legelterjedtebb, legkedveltebb és amellelt legolesőbb magyar napilap.

PESTI HIRLAP

Kormánytól és pártoktól **független, demokratikus** irányu politikai napilap.

Szabadelvűség és függetlenség minden irányban: ez a jelszó, melyhez hű maradt, immár 12-ik éve, mindig; s hű marad ezentúl is.

Közkezdveltség tekintetében vetélytárs nélkül áll, és kétségtelenül a **legbővebb és változatosabb tartalmu** az összes napilapok közt.

Zenemellékleteket egyedül a «Pesti Hírlap» ad előfizetőinek.

Összes előfizetőinek karácsonyi ajándéku egy fényesen kiállított **nagy képes naptárt ad 1891. évre.**

Mutatványszámokat egy levelező-lapon nyilvánított óhajra egy hétig Budapest, Nádor-utca 7. sz. Előfizetést kezdeni a hó bármely napjától lehet. — Az előfizetési pénzek a „Pesti Hírlap” kiadóhivatalába küldendők.

Előfizetési árak:

Egész évre 14 frt. Fél évre 7 frt. Negyedévre 3 frt 50 kr. Egy hóra 1 frt 20 kr.

Egyes szám ára Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

Összetévesztések kikerülése végett esakis **PESTI Hírlap** irandó cím gyanánt.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telexkönyvi hatóság közírré teszi, hogy Kovács József kieszentmártoni lakos végrehajthatónak Simon József és neje Pór Anna pécsi lakosok végrehajtást szenvedők elleni 53 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék területén lévő Pécs sz. kir. város határában fekvő, a pécsi 5112.sz. tjkvben 4600. hszsz fekvőségre 60 frt — a pécsi 2895. tjkvben 5468/b. hszsz. fekvőség illetve szőlőre 596 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi október hó 16-ik napján d. e. 10 órakor a pécsi kir. törvényszék árverési szobájában megtartandó nyilvános árverése a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10¹/₂át, vagyis 6 forint 90 krajczárt és 59 forint 60 krajczárt készpénzben avagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában foglalt s jelzett árfoylammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értéknapirban a kiküldött kezehez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. trvszék mint telexkönyvi hatóság 1890. évi július hó 9-én.

Bogyay Pongrácz,
kir. törvszéki bíró.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telexkönyvi hatóság közírré teszi, hogy Kovács Anna pécsi lakos végrehajthatónak Nemeses György és társai pécsi lakosok végrehajtást szenvedők elleni 90 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék területén lévő Pécs sz. kir. város határában fekvő a pécsi 1248. tjkvben felvett 1826. hszsz. 701. sz. ház s belsőségre 900 forintot kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi október hó 20-ik napján d. e. 10 órakor a kir. törvszék hivatalos helyiségében az árverő szobában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10¹/₂át, vagyis 90 forintot készpénzben, vagy az 1881. LX. törvényzikk 42-ik §-ában jelzett árfoylammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értéknapirban a kiküldött kezehez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. törvényszék mint telexkönyvi hatóság Pécsset, 1890. évi július hó 3-ik napján.

Bogyay Pongrácz,
kir. törvszéki bíró.

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap.

X-ik évfolyam.

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap.

BUDAPESTI HIRLAP

Szerkesztők és lap tulajdonosok:

Csukási József és Rákosi Jenő.

A „Budapesti Hirlap”-nak a hazai művelt olvasóközönség vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a magyar közönség szellemét, minden pártérdek mellőzésével küzdött nemzetünk- és fajunkért, ez egyetlen jelszóval: **magyarság!** Viszont az ország legkiválóbb intelligenciája is azonosította magát a lappal, fölkarolta azt oly módon, mely páratlan a magyar újságírás történetében. A hazai sajtóban maig a legfényesebb eredményt a „Budapesti Hirlap” érte el; legnépszerűbb, legelterjedtebb lapja az országnak.

A „Budapesti Hirlap” politikai cikkeinek iránya, mint eddig, ugy ezentúl is mindenkor nemzeti és a pártérdekektől független. **Politikai hírei** széleskörű összeköttetések alapján a legmegbízhatóbb forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósításokat a gyorsírói jegyzetek alapján szerkeztik. Magyarország politikai és közelete felől távirati értesítésekkel látanak el rendszer levezetők. minökkel minden városban, sőt nagyobb községben is bír a lap. **Budapesti Hirlap** távirati tudósításai manap már teljesen egy fokon állanak a világsajtó legjobbn szervezett hírszolgálatával. A „Budapesti Hirlap” Tárczarovata a lapnak egyik erőssége és mindig gondot fordít ra, hogy megmaradjon előkelő színvonalán. **A napirovatokat** kitünő zsurnaliszták szerkeztik s e helyi értesülési ismert leggyvesebb tudósítókra van bízva. **Rendőrségi és törvényszéki rovatai** külön-külön szerkeztői a fővaros sötét eseményeit is mindig oly hangon tárgyalják, hogy a „Budapesti Hirlap” helyet foglalhat minden család asztalán. **A közgazdasági rovatban** a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozásra szükséges. **A regénycsarnokban** csak kiváló írők legújabb műveit közli.

Az előfizetés föltételei: Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy hóra 1 frt 20 kr. Az előfizetések vidékről legczélszerűbben póstaútvánnyal eszközölhetők következő cím alatt: **A „Budapesti Hirlap” kiadóhivatalának IV. kerület, Kalap-utca 16. szám.**

Szobafestés és nyomban-szárado

10 méterhez 1 kiló.
Ára 1 frt 50 kr.

Christoph Ferenc
SZOBAPALLÓ-FÉNYLAKK

Isébetőve teszi, hogy a szobák a mázolás alatt i használatának, mivel a keletmetlen szag és a lassú, ragadós száradás, mely az olajfestésnek és az olajlakknak sajátja, elkerülhetik. Emléket a használat olyan egyszerű, hogy neki maga végezheti a mázolást. A palló nedves tárgyakkal feltörölhető, anélkül, hogy elvontatónó fényt. Móg kell különböztemi:

- színezett szobapalló-fénylakk, margásbarnát és mahagonbarnát, mely akár csak az olajfestés fölé be a pallókat a színnel fényt is ad. Ezért országán alkalmazható régi vagy új pallóra. Teljesen beföd minden foltot, korábbi mázolás stb; van azután
- tiszta fénylakk (színezetlen), uj pallókra és parketóra, mely csupan fényt ad. Különösen parketóra a olajfestésel már beáramolt egészen új pallókra való. Csak fényt ad, onéfényge nem fűdi el a famutatót.

Postacsomag, körülbelül 35 négyzet mtr. (két középnagyaság) módra való 5 frt 90 kr., vagy 9¹/₂ márká.

A közvetlen megrendelések minden városban, ahol rakatárak vannak, ide küldendők. Mintamázolások és prospektusok ingyen és bérmentve küldetnek. A hivatásláson tiszta díj vizsgálat a előre a a gyári jegyzet, mivel ott a totó mint 1850 éve letező gyártmányt sokféle utanozók és hamisítják, a sokkal rosszabb, s gyakran a célnak meg nem felelő minőségben hozták forgalomba.

Christoph Ferenc,
A valódi szobapalló-fénylakk feltalálója és egyedüli gyártója.
Prága, K. Berlin.

Egyedüli árusítás Pécsset: Köszl János-nál.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Hirdetmény.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudására hozni, hogy mitűn az egerághi templom dísz festésével elkészültem és ott, uy mind a bakóczai, kakashí, hírdi és szegárdi, valamint a pécsi budai külvárosi plébánia-templom stb. dísz-festésével is a legnagyobb elismerésben részesültem: valamint a

czég és szobafestés

terén is ugyan azon érdemeket szerevez, jó színérdekem és munkám tiszta kivitele és tartósága által e zebőlöz ízletemet ugy rendeztem be, hogy e téren bármi hason-ízülettel előnyösen versenyezhetek annál i. inkább, minthogy a legelső **becsi, berlíni, stutgarti és párisi** tanárok által készített **szobapalfond és fali mintáit** francia és német stílusban nagy vastaságban beszerztem, mely által azon kellemes helyzetben vagyok, hogy a legegyszerűbb szobafestéstől a legdíszebb munkáig minden igényeknek megfelelehetek.

Templom festéseket, mint eddig is elvállalok.

A n. t. közönség becses pártfogását kérve, melyet kiérdemelni mindenkor fötörékvésem leendő, maradok mély tisztelettel

Vadász Béla,
dísz-festő.

Pécsset, József-utca 5. sz.